

UNUS*

МЯСТО, НАРЕЧЕНО ГОРЧИЛИЩЕ**

Най-кошмарно ужасното място от всички е онова, за което Уъгмортите*** дори не подозират, че е толкова сбъркано, колкото сбърканото изобщо е възможно.

Това ми каза моят дядо, преди да преживее своята Случка и да изчезне завинаги. Мисля, че съм единствената, на която го е споменавал. Аз самата не съм го споменавала на никого. Така ми се стори по-разумно.

По природа не съм от най-доверчивите Уъгморти. Малцина от нас са такива.

Бях още Младок, когато дядо изрече тези думи, а малко по-късно го сполетя Случката. Трябва да призная, че тогава не бях сигурна какво има предвид. Не съм съвсем сигурна и сега. Съгласна съм, че едно място може да е кошмарно ужасно, но кое е толкова сбъркано, колкото сбърканото изобщо е възможно?

Дядо ми разправяше още и за падащите звезди. Казваше, че всеки път, щом видиш една от тях да прорязва стремглаво небосклона, в живота на някой Уъгморт настъпва промяна.

* Номерацията на главите в книгата е на латински език. – Б. пр.

** В оригинала селото се нарича Wormwood, или в превод „пелин“, „горчилка“. Wormwood е името и на падащата звезда в Откровението на Йоан, стих 8:11. На български: „А името на звездата е Пелин, и третата част от водите стана пелин, и много човеци измряха от водите, защото се вгорчиха.“ – Б. пр.

*** На английски: Wugmorts. Wugmort е обърнато от mugwort, което означава „див пелин“. – Б. пр.

Интересна идея за място, където никога нищо не се променя – като Горчилище.

После задрямвах, за да се пробудя още на разсъмване, недоспала след поредния усилен ден.

И тогава, естествено, настъпваха виденията.

Отначало в главата ми цареше непрогледен мрак. От неговите дълбини, преди да видя каквото и да било, неизменно извираше писъкът. Толкова силен и ужасяващ, сякаш се разнасяше досами ухото ми. Той пронизваше черепа ми като куршум от морта и правеше мозъка ми на пихтия. Имах чувството, че откъсва нещо от мен – нещо, което някога съм притежавала, но съм изгубила безвъзвратно. Само че няхах представа какво е то. Как тогава изобщо си го спомнях?

След звука идваше образът – синева, наситена синева. Тя се стелеше по земята като мъгла, обгръщаше съзнанието ми, изтиквайки оттам всички мисли, всички спомени. Когато накрая се разсейваше, заедно с нея си отиваше и объркването ми. И все пак неизменно оставах с усещането, че нещо липсва, нещо от изключителна важност.

Сега рязко се изправих върху площадката сред клоните на моето Дърво. Видението вече се бе изпарило, заедно с последните останки от съня. Изгревът често ме заварваше тук – сред гъстата, бухнала корона на моята сигурна, права като стрела топола. Двайсет къси летви, заковани за ствола ѝ, оформяха пътя ми нагоре. Осем широки, напукани дъски бяха моят под. А къс непромокаемо зебло, което сама бях намазала с катран и завързала здраво с парчета крадено въже, образуваше покрива ми. Но сега не мислех за тези неща, защото писъкът още звънтеше в ушите ми – и това не бе обичайният писък от синята мъгла.

Надвесих се през ръба на площадката и се взрях надолу към земята. Реалните писъци все така се разнасяха оттам, вече придружени и от лая на кучета стръвници. Звучите разкъсваха покоя на дрезгавото утро.

Уъгмортите по принцип нямат обичая да пищят по разсъмване, нито по което и да било друго време на деня и нощта.

Спуснах се бързо по летвите, заковани за дънера на моето Дърво. Щом подметките ми удариха в земята, се озърнах наляво и надясно. Трудно беше да се прецени откъде идват писъците и лаят. Тук, сред гората, всеки звук отекваше, носейки се сякаш от всички страни.

В мига, в който видях какво ме приближава, се обърнах и си плюх на петите. Кучето стръвник връхлетя откъм гъстаката с оголени зъби и запенени хълбоци, свидетелстващи за усърдието, което влагаше.

Като за Женска Уъгмортка ме биваше в краката, но няма Уъг, бил той Мъжки или Женски, който да може да надбяга куче стръвник. Вече подготвих кожата и костите си за щракването на неговите челюсти, когато то ненадейно се стрелна покрай мен и удвои усилията си, изгубвайки се скоро от погледа ми. Очевидно не бях неговата нарочена жертва за деня.

Обърнах глава наляво и видях нещо тъмно да се мярка между две дървета. Черна туника.

Съветът се беше размърдал. Тези кучета стръвници явно бяха насъскани от него.

Но по каква причина? Съветът, само с едно изключение, се състоеше от Мъжки Уъгове, повечето на преклонна възраст. Те рядко се показваха навън – творяха своите закони, наредби и други укази, които всички Уъгове трябваше да спазват, но иначе всички си живеехме мирно и свободно, макар и не в особен разкош.

А ето че сега бяха навън, в гората и преследваха нещо със своите кучета. Или може би някого? Първото, което ми хрумна, бе, че е беглец от Валхал, нашия затвор. Но досега никой Уъг не беше бягал оттам. А дори да избягаше, надали членовете на Съвета щяха да тръгнат да го гонят. Те си имаха други начини да прибират лошите.

Продължих да тичам, следвайки лая и забързаните стъпки на преследвачите, и скоро осъзнах, че те ме отвеждат опасно близо до Мочурището – непроницаемата преграда, обградила като примка нашето Горчилище. Това бе всичко под слънцето –

селото и Мочурището, което никой не бе прекосявал, защото то гъмжеше от свирепи зверове, способни да те разкъсат за секунди. А тъй като отвъд него нямаше нищо, в селото никога не бе стъпвал посетител. Едно просто съществуване, което носеше покой на повечето Уъгове. Но аз не спадах към тяхното число.

Приблжих края на ужасното място, което всеки от нас, още от Младок, бе учен да избягва. Забавих крачка и спрях на няколко метра от него. Сърцето блъскаше в гърдите ми и дишах учестено – не само заради тичането, но и заради факта, че се намирах толкова близо до пределите, носещи единствено смърт на онези, проявили достатъчно глупост да навлязат в тях.

Лаят и стъпките на преследвачите бяха утихнали. Скоро забелязах силуетите на кучетата и членовете на Съвета, взиращи се в дебрите на Мочурището. Не можех да видя лицата им, но си представях, че са също така изпълнени с трепет, както и моето. Дори страховитите хрътки бяха подвили опашки и прискимтяваха.

Поех си дълбоко дъх и в този миг дочух пропукване на съчка вдясно от себе си. Погледнах тъкмо навреме, за да мярна нечия фигура, изчезваща сред преплетените храсталаци и усукани дървета, издигащи се като стена по границите на Мочурището. И в един потресаващ миг осъзнах, че това е Уъг, когото добре познавам.

Обърнах се да видя дали членовете на Съвета и кучетата също са го забелязали, но явно не бяха. Секунда по-късно силуетът изчезна и аз се зачудих дали просто не съм си въобразила. Никой Уъг не би влязъл доброволно в това ужасно място.

Тъкмо тогава нещо ме докосна по рамото и аз едва не изпищях. Всъщност дори щях да се срина на земята, но нещото, което се оказа ръка, ме удържа.

– Вега Джейн? Така се казваше, нали?

Над мен се бе надвесило красивото лице на Джурик Кроун – висок и силен, на възраст към четирийсет и пет Сесии, той бе един от големците в селото.

– Да, така се казвам – успях да промълвя.

– Какво правиш тук? – Във въпроса му нямаше строгост, само любопитство.

– Бях горе на Дървото си и се готвех да тръгна към Комините. Чух писъци и кучешки лай. Видях Уъгове в черни туники да тичат, затова... и аз също се затичах.

– Ясно – кимна Кроун. – Видя ли и нещо друго? Освен черните туники?

Взрях се към мястото, където се бе изгубил познатият ми Уъг.

– Видях Мочурището.

Пръстите му стиснаха по-здраво рамото ми.

– Само него ли? И нищо повече?

Опитах да запазя спокойствие. Всъщност изразът върху лицето на бягашия Уъг преди да изчезне в гъсталака, ме бе поразил като блясък от светкавица.

– Не, нищо повече.

Той ме пусна и отстъпи крачка назад, тъй че вече можех да го огледам в цял ръст. Черната туника прилягаше добре на широките рамене и яките му гърди.

– Какво преследвахте? – попитах.

– Това е работа на Съвета, Вега – отвърна той. – А сега си върви. Не е безопасно да се намираш толкова близо до Мочурището. Връщай се в Горчилище. Хайде, не се бави. За твое добро е.

И той се отдалечи, оставяйки ме сама, плаха и разтреперана. Хвърлих последен поглед към Мочурището и се втурнах обратно по посока на своето Дърво.

Изкатерих се по двайсетте летви, заковани за стъблото му, и се настаних отново върху площадката, останала без дъх, с глава, пълна с препускащи мисли, коя от коя по-страшни.

– Та-га-гам ли си, Ве-Ве-Вега Джейн?

Гласът, идващ отдолу, принадлежеше на мой приятел. Името му беше Даниъл Делфия, но за мен бе просто Делф. Той от своя страна винаги ме наричаше Вега Джейн, сякаш двете заедно бяха кръщелното ми име. Всички останали ми

казвах просто Вега, ако изобщо си правеха труда да се обръщат към мен.

– Делф? – подвикнах на свой ред. – Качвай се горе.

Чух го да пъхти по двайсетте стъпала. Намирах се на близо трийсет метра височина. Също така, бях на четиринайсет Сесии, макар да изглеждах много по-голяма. И освен това бях Женска.

В Горчилище, селото, където и двамата живеехме, по непонятни за мен причини не се гледаше с добро око на това да си Женска, и то на четиринайсет. Но на мен ми харесваше да съм млада. Харесваше ми и да съм Женска.

В това отношение явно бях малцинство.

Горчилище бе село, пълно с Уъгморти – или накратко Уъгове. Думата „село“ предполага известен дух на общност, който обаче тук липсваше. Аз самата обичах да помагам, но трябваше да го правя внимателно. Доверието и съчувствието бяха чужди на някои Уъгове, затова бе най-добре да ги избягвам. Коего невинаги бе лесно, защото те имаха склонността да ми досаждат.

Главата на Делф се подаде над ръба на площадката. Той бе много по-висок от мен, макар и аз, със своите метър и осемдесет, да не бях никак дребна за Женска. И още продължавах да раста. Ние, от рода Джейн, разцъфваме късно. За дядо ми Върджил се разправяше, че пораснал с близо половин метър, когато бил на двайсет. А четирийсет Сесии по-късно го сполетяла Случката и от ръста му нямало особена полза, защото от него просто не останало нищо.

Делф надхвърляше два метра, а плещите му се разпростираха като клоните на млад дъб. Беше на шестнайсет Сесии, с широко, ниско чело, пълни устни и дълга грива от черна коса, която изглеждаше жълтеникавобяла заради прахта, която нямаше навика да почиства от нея. Понеже работеше на Мелницата, прехвърляйки по цял ден тежки чували с брашно, тя много бързо би си възвърнала този цвят. Очите му бяха със същия тъмен оттенък, както би имала и косата му без прахта. Те изглеждаха като чифт тайнствени дупки в лицето и трябваше да

призная, че ги намирах за красиви. Понякога, щом ме погледнеше, ме побиваха тръпки и се чудех какво ли се случва зад тях.

Бяха го счели за негоден да работи в Комините – там се изискваха известни творчески способности, а той рядко твореше друго освен каша в собствената си глава. И все пак понякога изричаше неща, които ме караха да мисля, че зад това ниско чело се таи нещо повече, отколкото повечето Уъгове подозират.

Вярно, под шапката му цареше известна бъркотия, но с външността му всичко си беше наред. Дори можеше да мине за красавец. Той самият не обръщаше внимание, но аз често забелязвах погледите, които му хвърляха някои Женски. Не ще и дума, че охотно биха се позабавлявали с него, но Делф никога не се спираше на едно място. Широките рамене и масивните, мускулести крайници му даваха сила, с която малцина Уъгове можеха да се похвалят. А тук силата бе на почит, и то не само за да се блъскаш като работно добиче. Два пъти на Сесия се организираха състезания, наречени Дуелуми, на които едни силни Мъжки се изправяха срещу други силни Мъжки. Те се провеждаха на широка ливада, на самия край на селото, и нерядко бяха брутални. Досега не бях чувала някой да е загинал, но мнозина се отърваваха на косъм. И макар да бе едва на шестнайсет, Делф вече на три пъти ги бе печелил. Победителят получаваше желязна статуетка на боец, вдигнал своя противник над главата си – заедно с шепя монети, тя съставляваше цялата награда за цицините и натъртените ребра.

Сега той се настани до мен, поклащайки дългите си крака през ръба на площадката. Мястото едва стигаше за двама ни, но Делф обичаше да се качва на моето Дърво. Не че имаше много други места, на които да отиде.

Разсъдъкът му бе непостоянен – идваше и си отиваше като порив на вятъра. Беше си такъв още от шестата му Сесия. Никой не знаеше какво му има или ако знаеха, не искаха да споделят с мен. Но аз вярвах, че нещо е увредило мозъка му и че той го помни. Явно не можеше да е Случка, защото тогава от него нямаше да е останало нищо, но сигурно е било нещо близко до нея.

Отметнах назад дългата си, сплъстена коса и се загледах в мръсното петно върху ръката си. Не го изтрих – какъв бе смисълът, след като имах още много като него, подобно на прахта от Мелницата, покриваща Делф. Животът ни бе просто пълен с мръсотия.

– Чу ли врявата преди малко? – попитах.

– К-каква в-врява?

– Кучетата стръвници и виковете?

Той ме погледна така, сякаш съм се смахнала.

– Д-добре ли си, Ве-Вега Джейн?

– Целият Съвет беше излязъл – сопнах се аз. – Гонеха нещо с кучетата. – Искях да кажа „гонеха някого“, но се въздържах. – Бяха долу при Мочурището.

Както и очаквах, той потрепери при споменаването на думата.

– При Мо-Мо-Мо... – Накрая се отказа и просто махна с ръка. – Лошо.

– Ял ли си? – смених темата аз. Гладът бе като болезнена, гнойна рана. Налегнеше ли те, не можеше да мислиш за нищо друго.

Делф поклати отрицателно глава.

Извадих малката тенесиена кутия, която представляваше преносимият ми килер за провизии. Вътре имаше резен козе сирене и две варени яйца, пържена филия, както и малко сол и пипер, в изработени от мен самата калаени съдинки. В Горчилище ползвахме много пипер, особено за яхниите. Той премахваше вкуса на развалено месо и вкиснати зеленчуци. Имах и малко туршия, но вече я бях изяла.

Подадох му кутията. Това трябваше да е закуската ми, но аз не бях толкова едра като него. Той се нуждаеше от „много дърва за огъня“, както казваха тук. Все щях да намеря нещо за хапване по-късно. Аз можех да регулирам темпото си, за разлика от него. Делф не регулираше нищо, той просто правеше всичко начаса и за мен това бе едно от най-привлекателните му качества.

Сега поръси сиренето, яйцата и хляба със сол и пипер и просто ги всмука на една-единствена продължителна глътка. Чух как коремът му изкъркорва, сякаш храната бе попаднала в празна пещера.

– Е, по-добре ли е?

– По-д-добре – измърмори доволно той. – Благодаря, Ве-Вега Джейн.

Потърках очи, прогонвайки останките от съня. Бяха ми казвали, че очите ми имат цвета на небето – понякога сини, а понякога, щом се появят облаци, сиво-сребристи, сякаш попиват оттенъците отгоре. Това бе единствената промяна, която имаше вероятност да ми се случи тук.

– Ще х-ходиш ли да видиш м-майка си и татко си д-днес? – попита ме Делф.

– Да – погледнах го бегло.

– М-може ли д-да д-дойда и аз?

– Разбира се, Делф. Ако искаш, чакай ме на излизане от Комините.

Той кимна, избърбори думата „Мелницата“ и заслиза надолу по стъпалата.

Не след дълго го последвах, насочвайки се към Комините, където работех, правейки красиви неща. В Горчилище бе добра идея да не се заседаваш на едно място.

И аз не се заседавах.

Но този ден го правех по различен начин – с мисълта за някой, който търси убежище в Мочурището, което бе невъзможно, защото значеше сигурна смърт. Затова се помъчих да се убедя, че просто съм се заблудила.

Но нямаше да mine много време преди да разбере, че очите не са ме излъгали. И животът ми в Горчилище, доколкото въобще имах такъв, щеше да се промени безвъзвратно.